

JERSEYI ÖREGAMERIKÁSOK A PESTI MARGITSZIGETEN

Lászlóczy
István
1959
Nov.

A budapesti Népszava riportja:

A margitszigeti őszi pirosarany díszletei között galamb-őszi házaspár ül a reggeliző asztalnál. Mr. és Mrs. Laslocky, a New Jersey állambeli Millside farmról, amelyet 40 évvel ezelőtt alapított Lászlóczy István, aki az érettségi bizonyítvánnyal zsebében, 52 évvel ezelőtt kiment Amerikába.

Azóta az amerikai házaspár először tette a lábát magyar földre. Mr. Laslocky 70 éves, Mrs. Laslocky elmosolyogja a korát és inkább a sárgadinnye mézsárga szeleteit kínálja. Ezzel kezdődik a reggeli és a beszélgetés.

Az első meglepetés

Mr. Laslocky a dinnye után maga elé huzza a zabpehelykását, csendesen kanalazni kezdi, s közben gyöngye idegen akcentussal azt mondja:

— A mai Magyarország számomra 100 százalékkal mutatott többet, mint vártam, és 200 százalékkal többet, mint amit a feleségem várt.

— Vajon miért?

— Mert az asszonyok érzékenyebbek, dusabb a képzeletük, inkább a szívükkel gondolkoznak. Mi négy évvel ezelőtt már voltunk Európában. Németországban utazgattunk ahol láttuk a háború nyomait, s úgy tudtuk, Magyarország még sérültebb, még betegebb, még szegényebb. S ehhez hoz-

zá kell adni még azt is, amit hall az ember.

— Látták a vasfüggöny nyomait?

Mr. Laslocky meglepetten kapja fel finoman formált fehér fejét, s komolyan megválaszolja:

— No!... Mindenki nagyon udvariás, nagyon kedves, csak a pesti villamoskalauz elfülemletlen és fölényes. Vasfüggöny? Nem láttam. A vendégszeretet megnyerő, az ország, amennyit láttam belőle, virágzik.

Mr. Laslocky farmja tehenészet, amely New Yorkba és Philadelphiába szállítja 250 törzskönyvezett tehén tejét, vaját és sajtját, itthon tehát első dolga volt meglátogatni egy nagy tejipari vállalatot. Mit látott az amerikai farmer a kelenföldi tejüzemben?

— Yes, mit is láttam? A technikában, azt hiszem, még a mi vagyunk előbbre, de valami nagyon meglepett engem. Odajött egy munkás beszélgetni, s én meghökkenstem, milyen értelmesen beszél, és mennyire ismeri a szakmát, milyen természetes volt és milyen... hogy is mondjam?... Yes... egyenrangú.

Az amerikai házaspár kiterjedt rokonsága Budapesten él, az országból tehát mind-ezideig édeskeveset látott, amit azonban látott, abból semmi sem került el figyelmét. Jártak a Duna-kanyarban, amelynek szépsége való-

László László

Jelentés

1959

Nov.

magyar nyelvű szöveg, részben fordított. Szive boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg. Szeve boldogsággal telt meg.

D. HO
TH & CO.
eye roadon, WA 1-421
8023 Buckeye roadon

sággal elbűvölte őket. Mi tünt fel ezen az őszi utazáson az élesszemű amerikai vendégnek?

— Elsősorban az emberek. Ne vegye rossz néven, de abban a hitben voltunk, hogy itt csupa komor, szemlesütve járó és nagyon rosszul öltözött emberrel találkozunk, aki hallgatagon végzi munkáját. Én mielőtt farmot alapítottam volna, egyszerű munkásként dolgoztam farmokon, megtanultam, hogy a mezőgazdasági munka nem könnyű munka.

— Utközben számos mezőgazdasági munkával elfoglalt csoporttal és magános emberrel találkoztunk. Jókedvűen a csoportok nótaszóval törték a tengerit, szedték a szőlőt. A falvak szélén rengeteg vadonutuj házat láttam. Előbb azt hittem, hogy ezek mind 1956 októberében pusztultak el, s azóta építették ujja. Azután felvilágosítottak, hogy nem úgy történt, ezeket a házakat a falusiak emelkedő jövedelmükből építették. Én 40 évvel ezelőtt alapítottam a far-

mot, tudom, mit jelent az, valamit építeni, alapítani és életben tartani.

Mr. Laslocky leteszi a teáscsészét, s a szemüvege mögött megtörli a szemét.

— Mi odaát, Amerikában nem éreztük a háboru fizikai szenvedését. Többet kellett dolgoznunk, de lelki szenvedés csak annak jutott osztályrészül, akinek valakije odaveszett. Harmadik fiam, aki 20 éves volt és az egyetemi padból jelentkezett katonának, ott maradt a francia tengerparton, amikor partraszálltak. Ez egyéni fájdalom és veszteség volt, de ma már mindenki tudja Amerikában, hogy ha újra háboru szakadna a világra, mindenkire meghoznák azokat a szörnyű testi és lelki szenvedéseket, amelyeket Európa viselt el.

A reggeli véget ért, az amerikai házaspár udvariasan bucsuzik:

— A viszontlátásra, Amerikában. De siessen, mert ha jövő nyárig nem látogat meg bennünket, akkorismét Budapesten találkozunk.